

ge, men fremhævet dog vanskelighederne med en eventuel missionsvirksomhed paa Grønland. Samtidig gik Egede med en stærk kamp med sig selv. End om Gud havde bestemt ham til at bringe disse beklægningskræfter kristi evangelium? Han forsøgte at slaa tanken fra sig, men forgjæves. Dobbelts tung blev kampen, fordi han forsøgte at fjerne den alene uten at betroe sig til sin hustru. Et helt aar gik paa denne maade.

Fra Bergenshøjen spredte imidlertid rygter om Egedes planer sig utover Norges land og naadde ogsaa Baagan, hvor der blev stor opstandelse i prestegaarden. Prestefruen var en stærk kvinde og nu reiste hun sig i al sin vælde og lot Egede forjaa, hvor vanskeligt hans indfald var. Mødrene paa begge sider stemte med i Giertruds protest, der blev taarer og led flageflange fra de tre kvinder og slegt og venner forøvrig. Derfor denne stærke storm var ikke Egede stærk nok. Han lovet at bli, hvor han var.

Men der kom nye kampe og sønsløse nætter. Han sølte et brændende fald til at opnaa missionsgjerningen, men hustruen modsatte sig. Da hændte det, at de kom i uvennskap med nabopresten, der var misundelig paa Egedes popularitet og søgte at gjøre ham livet surt. Egede saa heri et nytt fingerpeg fra Gud og bad sin hustru overbevise fæsen daamt. Hun gjorde saa, og efter megen kamp kom hun til den overbevisning, at mandens dragelse til Grønland var et kald fra Herren selv, og som den stærke sjæl hun var, gik hun nu med hele sit hjerte op i sin mands livsmaal. Og Egede var glad.

Overførelsen af planen var imidlertid vanskelig. Egede vekslet breve med Thomas v. Westen, der gjorde foreskilling hos kongen, men Frederik den fjerde var da optat af den store nordiske krig, og ibovet han var betvivlet stent overfor missionen, havde han ikke tid til at ta sig av saken. Det nylig oprettede missionskollegium i Kjøbenhavn, som Egede indtrængende skrev til, raadede ogsaa til at "vente paa bedre tider." Med dette vilde Egede i sin iver ikke la sig nøie og sendte i 1716 et egenhændig bønneskjæ til kongen om stette. Og saa det var forgjæves.

Kåret efter opgir han sit prestefald i Baagan og drog høsten 1718 med hustru og 4 barn til Bergen, hvor han haabte at saa fæsmændene til at oprette en regelmæssig handelsforbindelse med Grønland. I Bergen blev han imidlertid betragtet som en drømmer og forærm. Hvem vilde vel i disse krigens farlige tider risikere liv og gods for en saa usikker selskab og handel? I sin nød søgte Egede sig over altsamt, guldmateri, men var, da året var omme, fremdeles uten guld og havde tillige opbrugt sine sparepenge, 300 daler. Men samme aar faldt Karl den tolfte for Frederikstien og fred indvorfledes.

Baaren 1719 iler Egede til Kjøbenhavn for personlig at forelægge kongen sin sak. Og nu vandt han geher. 17de november 1719 udstedtes en kongelig befaling til "stiftamtmanden og øversten i Bergen, at forsamle nogen af de forfarne handlende og dem, som før havde besøgt Grønland, paa raadhuset i Bergen, for at høre om de mulig skulde la sig finde beredt til med kongelig understøttelse at opnaa den gamle handel paa Grønland igjen." — Minneapolis Daglig Tidende.

Beretnelsen om „Saraos magre kjør“ bekræftet.

Nylig fundne hieroglyfer bekræfter bibelens udsagn.

En vigtig opdagelse af professor Brugich.

Viisen „Der Sæman“ skriver: Fra Alexandria meddeles at man har gjort en opdagelse, som er af meget stor betydning. Man har nemlig fundet et tydet endel gamle hieroglyfer, som indeholder en historisk beretning om de syv missefjætt som Josef forutsa i anledning Saraos drøm. Hittil har man ikke haft nogen troværdig beretning om missefjættene og den store hungersnøden uten hvad bibelen har at berette derom. Man hadde fundet leunning av magasiner om hvis tilblivelse man intet visste, men det var alt.

Nu de indskrifter som professor Brugich nu har fundet, fremgaar klart, at den bibelske beretning er en fuldt troværdig redegørelse for det som hændte. Hieroglyferne omtaler, at Nilen under syv paa hverandre følgende aar ikke gik over sine bredder, saa at høsten slog aldeles til. Og det blev stor hungers og nød over hele landet. Og saa bibelens tidsberegning stemmer med beretningen i hieroglyferne.

Man har hittil antat at de syv missefjætt og hungersaar var tilende omkring aar 1700 før Kristus; men denne mening er ofte blitt mottatt med sterk tvil mange steder. Nu faar man imidlertid en bekræftelse derpaa, i de egyptiske indskrifter. Efter bibelen skulde Josef være kommet til Egypten omkring aar 1729 før Kristus. Antagelig var det 1715 før Kristus at Josef blev tilfaldt og tydet Saraos drøm, hvorpaa denne gav ham en datter av vicekansleren ved universitetet i Seliopolis til hustru. Og saa lot han under de syv følgende frugtbare aar opføre magasiner i hvilket han samlet alt overskudd av høsten. Og saa kom de syv missefjætt. Det er den egyptiske beretning herom som professor Brugich har opdaget.

Efter den bibelske beretning slutet de syv frugtbare aar 1708 før Kristus, og aaret derpaa 1707 drog Josefs sønner til Egypten for at kjøpe korn. 1706 slog hele Josefs familie sig ned i Gosen og først aar 1700 før Kristus var det slut paa hungersnøden. Den bibelske beretning og de gamle egyptiske inskriptioner stemmer overens.

Hvem var den flofeste?

Den berømte filosof Hegel hadde en søster. En dag som hun hjem fra skolen og fortalte, at barnene hadde været saa rædde under et tordenveir, der gik over byen.

„Men forfsette du ikke at berolige dem, da?“ spurte hendes floke bror.

„Ne.“

„Skulle du ogsaa forklare dem om elektriciteten, saa de forstod det?“ vedblev broderen.

„Nei, det prøvde jeg ikke paa,“ svarte hun.

„Hvad gjorde du da?“

„Jeg bad med dem.“

Hvem var den flofeste? Den, som kan be, er flofset og kommer længst; ti den gaar ut og ind i Guds faderhjem og har alt, hvad han trenger, og han vet, at der frammes ikke et haar paa hans hode uten hans himmelske faders vilje.